

För öfrigt märker jag nog hvarthän bror vill,
Brors blod behöfver litet stimuleras, men
jag har hellre min lilla peppar för mig
sjelf.

Som bror behagar; men å propos, mine
herrar! Skulle vi icke nu samteligen kunna
föreña oss i en stor och allmän fred? Skulle
vi icke kunna ingå en helig allians och för-
skona allmänheten, åtminstone till Julen,
från ett förargligt ovettskrig, som till slut
förr eller sednare, gör den ledsen vid oss
allesammans. Jag, som kanhända har minst
att frukta af en sådan strid, som jag är hem-
mastadd uti, erbjuder mig först att nedläg-
ga vapen.

"Hvilket ädelt hjerta!"

En väldig hand slog i bordet, en grof
röst talade: "Mine herrar! vi underrätta
er att vi, som basera vår consoliderade exi-
stens på en solidare grund än den eventuella
folkgunsten, vi, som hvarken behöfva popu-

larité eller söka den, förklara, att vi ingalunda förändra ton eller tänkesätt i afseende på eder och vårt förhållande till samtliga edert skrå, ehuru visserligen vi för öfrigt icke anse för nödigt att vara consequenta i afseende på principen. Vi äre dock den förnämste bland eder alla, och oss tillhör med rätta att njuta alla jura majestatis."

Samtelige herrarna sågo tigande på hvarandra.

Den högröstade herrn fortfor: "Allvarsamt mine herrar, hvad var Sverige, när jag tog emot det, emot hvad det är nu? Jag hoppas att i concederen mig, att jag städse med eontenance och consequence poursuiverat min carrière! Jag kan, när jag vill, lägga mig till hvila på mina skördar."

Åter rädde en liten tystnad, hvilken afbröts af den muntra herrn: "Min käre bror! Jag har hört att bror på sitt sätt

innerligen deltagit i Norrlänningarnes
brist."

Herr Vesper smålog och yttrade, i det
han slog den muntre på axeln: "Någon fred
lärer såtedes icke vara att tänka på. Vi äro
ju likväl bröder och lefva af enahanda spis-
mine herrar, nemligen prenumerations-me-
del. Hvarföre skulle vi vara värre än dju-
ren och äta upp hvarandra?"

Herrn i sängkappan reste sig i detsamma
och förklarade: "att det väl icke är någon
fred att tänka på, så länge herrarna icke
förena sig i mina åsigter af staten och det
Svenska folkét, som icke vill skicka sig efter
mitt sinne. Det är också för fattigt och
futtigt! Har man nånsin hört en så klen
nation, som vår understå sig att mästra sin
regering? Och en regering sen, som låter
mästra sig — af någon annan än mig ensam?
Nej tacka vill jag en senat, som vet hvad
den bör göra för att stoppa de Saduceer

monter till. Se bara huru det gånghilmed
Polackarna! De hafva en herrskare, som
förstår att sköta dem! Och långt bort i
Europas hvilka herrliga tafflor af legitimitetens
strid emot den Jesuitiska liberalismen!
Den adle Miguel! Har icke ödet skänkt ho-
nom en hjelte ur sjelfva Napoleons skola till
anförare för det tappra folk, som strider för
sin laglige monark? Men vårt usla land, som
laborerar med sina gamla ständer, sina för-
åldrade controller och annat skräp, som
just kan förarga ihjäl genier, sådana som
jag, det måste till slut blifva, hvad det af
naturen är bestämdt till, en provins un-
der — ”

Den frimodige herrn sprang också upp
och grep med ett dristigt tag den talande i
kragen: ”Död och satan,” ropade han vildt,
”annu finns här mod och mærg i Svenska
armar!”

"Bravo!" ropade Herr Vesper, "monvementet tager sin rigtige begyngelse! Håll i, håll i! Vi villja se den vise talaren en smula i ögonen! Smörj honom litet, det tål han vid!"

"Får gå!" utbrast den muntre: "Ryck af honom kappan, och du, broder Vesper, som har något geting-natur, låt honom smaka din gadd något litet!"

"Det går verkligen för långt om han icke blir näpst!" tillade den frimodige, och upp-ryckte med ett raskt grepp kappspännet, så att kappan föll i golvet. Då befanns det att herrn var ett fruntimmer i den elegantaste drägt i världen. En spencer af gulltyg omslöt hennes barm, der en kråsnål, föreställande Medusas hufvud, glindrade. Hennes pirat var ett mästestycke och bestod af en lefvande uggla, väl gödd med strid, god säd, som det kunde märkas af de korn som då och då drådade ur densamma.

Samteliga herrarna blefvo något bestörta vid denna syn, men de släppte därför icke sitt offer. Herrn vid det lilla bordet ville väl skynda framtill den öfverfallnas hjälp, men ehuru professorsuniformen gjorde häfningar, förnekade hans ledamöter sin tjänst, så att han blef sittande der han satt. Herr Vesper var den våskaste att plundra den sålunda hjälplösa. Hastigt grep han medusahufvudet och kastade det i väggen. Den frimodige herren ville dissekera ugglan. Då föll det den störtalige in att bemäktiga sig hennes schärf. Men då han upplöste det glänsande spännet, och dragten föll af henne, befanns hon förvandlad till en bonde. Alla uppgåfvo ett rop af förvåning. Endast den sluge Herr Vesper förlorade icke containcen. Han grep bonden i lufven utan krus, och skrek: "Hvem är du, näsvisse lymmell?" "Mitt namn är Jan Janson," skrek bonden förskräckt, "och jag vill lära er att respek-

tera det, som ni icke förstår." Vid dessa ord fattade bonden Herr Vesper i kragen och begynte då och då mätta ett hugg åt hans öron. Herr Vesper var icke sen att besvara slagen. De öfriga herrarne blandade sig i striden, och hvar och en sökte gifva bonden någon släng, till dess den stortalige på en gång reste sig till bondens försvar, öppnande sina väldiga läppar till ett stridsrop, som dundrade i salongen. Genast slog honom likväl den frimodige herrn för munnen, med den olyckliga följd att hans egen hand fastnade i den väldiges gap, liksom Tyrs i Fenrisulsvens. Bonden och Vesper höllo emellertid på att bryta nacken af hvarandra i ett häftigt liftag, då den muntre herrn gaf bonden ett så skarpt sidohugg med knuten näfve, att denne tumlade under bordet. Den frimodige herrn upposfrade då sin ena hand och ryckte sig så lös ur sin fiendes käftar, samt grep med den åter-

Återstående handen i bondens ben, hvilken sålunda nu åter blef framdragen. Herr Vesper föreslog att lägga honom på bordet och den muntra herrn röjde hastigt under thekoppar och glas, schäckbräden och tidningsblad, hvarestefter Jan Janson lades på den grönklädda bordsskifvan. Den stortalige herrn hade fått en så hård nöt att tugga på, att han blef, liksom professorn, en öfverksam skådare.

Hastigt utropade den frimodige: "Han är masquerad! Icke engång detta är hans rätta ansigte!"

"Bort med masquen!" ropade den muntre och i ett ögonblick slet Herr Vesper larvet af den öfverrumplade.

Men nu fördubblades herrarnas bestörtning. Det ansigte de nu fingo skåda, var icke en människas. Ett enda brinnande ög gnustrade midt i dess panna, den vildt hänskrattande munnen frustade gnistor. Her

varna drogo sig tillbaka af fasa, och stirrade
hemskt på det skrattande vidundret. Då
uppläts dörren liksom af en osynlig hand,
en kall fläckt susade genom salen, och tven-
ne gestalter i svepningsdräkter sväfvade in
genom dörren. Den ena red drömmande
på en pegas, den han emellanåt tuktade med
ridspöet och uppmuntrade med tilltalet: "hopp
Blanke! hoppсан!" Den andra vålnaden,
svept i den elegantaste och tunnaste tyll,
och de nättaste floskler, bar i handen en lur,
som, att dömma af den vida mynningen, må-
ste varit gjallarhornet. Hela gestalten tyck-
tes för öfrigt vilja gifva sig air af att vara
en gud.

Den ridande gestalten hviskade med dof
röst: "Hu, jag ryser att stå upp ur min
graf och andas luft igen. Men jag kan o-
möjligt se edra strider, som jag så ofta de-
lat, utan att skynda att infinna mig på
stridsfältet. Hejsan, bröder! Gå på, gå på!"

Vid dessa ord slog den hemska vålnaden sin mægra häst, och red, skramlande med knottorna, rundtomkring bordet.

Då satte den andra gästen ur de dödas rike gjallarhornet för sin mun och begynte blåsa ett lugnande och till fredlighet mænande stycke. Det var en aria, så prydd med fioriturer, att ingen kunde fatta en enda hel ton af densamma. Ingen kunde kalla det för rent spel, men ändå lyssnade man derpå. Herrn i professorsuniformen var på en gång i rörelse och vinkade med båda händer den spelande vålnaden till sig. Denne stoppade verkligen sin pipa i säcken och satte sig vid professors bord, der han dock genom ett lika förundransvärdt underverk, som hans ankomst, antog gestalten af en kyckling, hvilken herr professorn skyndsamt plockade, stekte vid lågan af lampan och inom några ögonblick förtärde. De öfriga herrarna, förbluffade häröfver, kunde dock

icke se att professorn blifvit mera fet af denna stek, än Högstsalig Kung Pharaos sju magra nöt.

Emedlertid hade ännu ett annat underverk tilldragit sig. Herr Vesper och det ridande spöket tycktes smusla något med hvarandra bort i en vrå. Det befanns att den sällsamma varelsen tog värfningspengar af Herr Vesper, för att förena sig med honom och hans vänner emot den ännu orörliga gestalten på bordet, den demasquerade Jan Janson.

"Mina herrar," ropade Vesper: "förgäten icke den lede fienden, som ligger här, för att straffas för sina förskräckliga åsigter! Låt oss skynda att taga lifvet af honom; innan någon kommer till hans hjälp!"

Alla stormade ånyo till. Den ridande vålnaden ropade: "Hejsao! låt mi med mina knotor få bulta den förrädaren, som så ofta gjort spott och spe

af mig, Jag och ingen annan skall ge honom dödsknäcken. Får jag lof, Herr Vesper?"

"Gå på, Gå på!" ropade denne: "gå på förbror Märten; spara er icke!"

Märten sporrade sin häst, så att det ur ridna öket reste sig med framfötterna i bordet. Ryttaren höjde sig derefter öfver bestens hals för att falla Jan Janson i näsa; men denne öppnade i detsamma sin mun och blåste en ström af gnistrande qvickkrakt i fisiognomien på Märten, som halflänges störtade i golvet under utropet: "de är Polyfemus! Det är Cyclopen!"

"Ja, det är jag," ropade cylopen, i det han hastigt satte sig upp: "det är jag som trotsar eder allesammans, att kunna känna mig på pulsen!"

"Det tror jag!" utbrast den frimodige. "den som icke har någon puls, behöfver icke frukta att låta känna sig."

Men Herr Vesper var icke den, som lät så hastigt afskräcka sig. Han grep cyclopen i håret och begynte ur fulla kinder blåsa eld på honom tillbaka. Den frimodige grep cyclopen i bröstet, och letade efter något att sticka ut hans öga med. Herr Vesper erböd sin gadd, och den mntra åtog sig att hålla den motsträfviges armar, medan den frimodige fortfor att hålla hans hufvud. Cyclopen gjorde några häftiga bemödanden att slita sig lös och åtminstone sveda de andras polisonger och ögonbryn, om han icke kunde förblinda deras syn med sin eldsprutning. Men de förbittrade fienderna läto honom blåsa, brydde sig icke om sina svidande fysiognomier, utan ansträngde alla sina krafter att hålla honom. Herr Vesper klef upp på bordet och satte sig grense öfver hans bröst, för att fallborda den blodiga operationen. I detta ögonblick sprang dörren upp

till det inre rummet. En lustig Thure med
afstjerner i ena handen och Frejas rock
i den andra, rusade in: han uppgaf ett gap-
skratt, då han blef varse tillställningen, men
rördes dock af medlidande öfver den olyck-
lige Cyclopen. I hast vände han sig om
och ropade fram sitt equipage. Genom
dörren indrogs i detsamma en comet
på tvenne hjul, hvars svans sopade golvet,
så att den lemnade våta spår efter sig. Co-
meten drogs af ett fruntimmer, på hvars
schärf Ulla Vinblad var broderadt, och
som föröfrigt var klädd som en odalgumma.
Hon skyndade, så snart hon kom in, att
hjelpa upp Mårtens häst och spänna honou-
r för Cometen. Det var gjort inom några ö-
gonblick. Derjemte stoppade hon de kno-
tor, som voro kvar efter den aflidna Mär-
ten, i Herr Vespers rockfickor, under det

denne, liksom de öfriga herrarna, undrade
på hvad som skulle bli af detta.

Den lustige herrn bad då med mycken
örtighet Herr Vesper stiga upp ifrån sin
plats. Denna begäran blef genast åttlydd. Äf-
ven den muntre och den frimodige herrn släp-
pte sitt tag, och Cyklopen steg upp. "Kom
min kära bror!" ropade den sistkomne herrn
och hjälpte honom att sätta sig upp på Co-
nketen. Odalgumman gaf öket en pisksläng,
och Cyklopen upphof ett gällt skratt, i det
samma som han, jemte sin räddare, satte sig
upp och åkte sina färde.

Då märkte herrarna att de låtit purra
sig. Hastigt som blixten rusade de upp och
förföljde de försvinnande.

Endast professorn och den stortalige herrn
blefvo kvar. De sågo på hvarandra, liksom
de velat meddela hvarandra sina känslor af
förändran öfver det otroliga äfventyr de öf-

4. *Den hastiga Kärleken.*

Hvem kommer icke ihåg högtidligheten vid sista Prinsens döpelse? Denna blir dock särskilt minnesvärd för den unge Bokhållar Dyrman, som då hade ett äfventyr, hvilket han kallade för det märkvärdigaste i sin lifstid.

På den nämnda dagen gick han, liksom den öfriga folkhopen, som nyfikenheten lockat ut, bort till slottet, ehuru han icke var bland dem som erhållit billetter till Slottscapellet. Det var redan på eftermiddagen, då han långsamt stretade uppför Lejonbacken, för att genom den trånga brädgången, som då, i anledning af Slottsreparationen, utgjorde en af den konglige borgens ingångar, följa med folkhopen in på horggården.

„Verlefvat, Professorn reste sig högtidligt
upp, fattade sitt glas och begynte säga:
„Min högtårade herre och gynnare! Ädle
Statsmän, vidtberömda litteratör och store
Herr Commerce-Råd! Mätte det mig til-
lätas att, i detta rörande ögonblick, då vi
båda upplefvat den minnesvärda äran af
hvarandras bekantskap, proponera en bror-
skål!”

„Mjukaste tjänare!” svarade den andre.

„Oändligen oblikerad!”

„Min värdaste Herr Commerce-Råd!” åter-
tog den förre: ”Vi äro båda af himmelsk
natur. Er dans i Olympen är så berömd
som den förtjenar; äfven mig hade Vitalis i
lifstiden, då jag förra gången vandrade om-
kring här i landet, beredt en Olympisk hög-
tidlighet. Ty värr torkade den in, men jag
hoppas att någon annan ädel människa upp-
lä...

En stark trängsel omgaf den stackars vakt-
ten, som stod utanför sin kur och spände
stirrande ögon omkring sig på de granna
herrar och damer, som armbogades med tig-
gare och månglerskor på alla sidor. Slotts-
portarna voro redan stängda vid Bokhållarens
ankomst, och han, som var föga van att
hejda sin Svenska tunga, började att svära
några upphyggliga ramsor. Somliga af folk-
hopen sågo flata ut, andra skrattade, och
åter andra nickade sympatiserande åt Bok-
hållaren.

Efter en stund öppnades porten hastigt
på glänt, för att utsläppa ett par fruntim-
mer, och i samma ögonblick fick Bokhålla-
ren en knuff i ryggen af en karl som stod
bakom honom och skrek: "För tusan, skyn-
da er, herre, medan porten är öppen, eller
gå ur vägen, så att jag slipper in!" Bok-
hållaren flög nästan framstupa genom den
frånliga öppningen, der han i hastigheten sväf-

vade ganska nära förbi en rodnande rosen-
kind, ett par purpurläppar och ett par
blygt nedslagna ögon.

"Nå för fan!" utropade han och vände
sig om, så snart han hunnit så mycket sak-
ta sin fart, att det var möjligt, men af den
rosenkindade kunde han icke se mer än
skynten af en gredelin kappa och blågula
band i hatten. En ovillkorlig känsla dref
den lättrorlige, unge herten att störta efter
henne, men ett par kärlar, som intrusade,
stötte honom tillbaka, och porten stängdes
på ögonblicket.

Härmsen och nyfiken begaf han sig inåt
borggården, der musiken skallade rätt muntert
ibland sörlet och rörelsen.

Processionen var redan i gång, folket träng-
de sig fram att gapa, och här och der vid-
gade sig struparna till hurrarop.

Bokhållaren ville också se, och som han
ill vexten icke var ibland de längsta, höjde

han sig på tårna, för att kunna blicka gäll-
 verode skyltande gardisernas ledor. Men
 allt hvad den lilla herrn fick den nåden att
 beskåda, bestod uti thronhimlarne, som högt
 uppburna, sväfvade öfver grenadier-mössor-
 na, bajouettspetsarna och folkhopens hufvud-
 den, som sträcktes så långt halsarna räckte
 för att begåpa dessa Majestetets lustiga in-
 signier.

Föga böjd med sitt missöde, ätt endast få
 se en skymt af den han så gerna velat se
 på närmare håll, satte Bokfältaren händer-
 na i fickorna af sin hvita, engelska rock,
 och drog sig undan åt den folktomma tidan
 af bouggården, för att tänka på den sköna
 i gredelina kappan, som han icke hann att
 ens se riktigt i ansigtet. Då kom det en
 hvassnäsigt person i brun rock med stora tän-
 der, hvilken tog honom i armen och sade
 "Hvad fan, skall inte herrn hurra för den
 nya prinsen?"

"Jag har redan gjort det," svarade Bokhållaren förargad och vände ryggen åt honom för att fortsätta sina tankar på den flyktigt sedda skönheten.

Den bruna herrn såg skarpt på honom, och släppte honom sedermera icke ur sigte.

Efter en stund, sedan processionen lyckligt hunnit sin bestämelse, marscherade trupperna ut för att vara färdiga till glädjesalfvorna.

Bokhållaren följde efter tillika med den rörliga folkhopan, som trängdes förfärligt i södra hvalfvet. Ett par bekanta träffade han derute, och de bjödo honom in på Börskållaren, att der hämta en liten vederqvickelse från den beklämning vid det annars högtidliga tillfället, han fått erfara i folkträngseln.

De

De tre Herrarne klingade i Hochheimer, i gröna glas, den nyföddes skål, för att genom den gröna färgen uttrycka sina förhoppningar, som en af dem yttrade.

Den unge Bokhållaren var nära att alldeles slå ur hågen den sköna med gredelinna kappan och de Svenska färgerna i hatten, då han, genom fenstrét, tyckte sig se en skymt af kappan, i gränden utanföre. Som en blix flög han ifrån sina förvånade vänner ut på gatan.

Här fick han verkligen snart se en hatt med blågula band, som rörde sig framåt, förbi obeliskens, emellan pojkar och herrar, äppelkåringar och eleganta jungfrur. Han flög ifrigt efter den kära synen, men kunde omöjligen tränga sig fram nog fort för att hinna den.

Redan stod han vid sjelfva slottsporten. Allas ögon voro rigtade på en liten lucka

Pennritningar.

i ett af fenstren i slottskapellet: den öppnades och en hvit näsduk fladdrade derur. I samma ögonblick flög en raket upp framför Nummerlotteriet och steg fräsande öfver folkets hufvuden upp till skyarne.

I det samma hörde Bokhållaren ett fint skrik. Han blickade upp emot fenstret, i tanka att det var det Kongl. barnets röst, som lät höra sig under döpelseakten, men snart blef han varse att damen i gredelina kappan stod helt nära honom. Det var hon, som uppgaf detta fina skri under det hon höll händerna för ansigtet. Hon fruktade att raketstången skulle falla ned och slå henne i hufvudet.

Bokhållaren skyndade fram för att visa sitt deltagande och tranquilisera henne. "Var intet rädd, älskvärda flicka!" hviskade han med den ömmaste ton i verlden. "Det är alls icke farligt!"

Han lutade sig intill hennes hufvud för att få se henne i det hulda ansigtet. Hastigt tog hon händerna från ansigtet, ett hvasst öga mötte hans, och ur en mun, mellan hvars hopknipna läppar endast en tand, men den så mycket mer mångkantig och mångfärgad, framgläntade, hördes det oväntade svaret: "Drag för fan Herre! Vill han låta bli mig!"

J R.

---

5. *Afventyret i Flickpensionen.*

Såg ni den vackra damen med bruna kappan och den vackra ljusblå hatten? Hon leder en liten söt, fem- eller sexårig flicka! — Det är den sköna Amalia! Har ni hört tala om henne? Hälften af Stockholms eleganta ungherrar låg för hennes fötter för fem, sex år se'n! — Hon vänder sig om! Såg ni nånsin ett vackrare ansigte? Hvilka ögon! Men hon är blek — hon är endast en skugga af hvad hon varit!

Hennes far är en välmående handlande; som gift sig med en flicka från baletten. Han hade lärt känna den vackra danserskan af en tillfällighet, och, ehuru visserligen förut mycket pratades om hennes flyktighet, tyckte han sig finna henne värd en

bättre lott, som han bjöd henne med sin hand. Såsom en öm och trogen maka godtgjorde hon hans förtroende, och äfven den bittraste afund kunde icke svärta hennes rykte, sedan hon blifvit gift. Men hon dog då det enda barnet, just den här Amalia, var åtta eller nio år gammalt. Mannen sörjde henne så djupt, att han försummade sina affairer, slutligen slog sig på att dricka, ruinerade sig och dog inom ett par år. Hans giftermål med danseusen hade skiljt honom ifrån de umgängeskretsar, der han förut egde vänner. När han dog egde han ingen af vännerna kvar. Hans Bokhållare, som icke försummat sina fördelar under sin husbondes sednaste år, blef förmyndare för den stackars flickan, hvars arf befanus inskränkt till några hundra Riksdaler. Flickan sattes i en pension der hon skulle blifva utlärld och bildad till Gouvernante.

Ser ni Grosshandlaren, som mötte henne, huru han hälsade på henne? Det var en rolig min han hade! På en gång artig och förlägen. Hon lyfter sina penningar hos honom, så att han måste vara höflig och visa henne uppmärksamhet, men han skulle gifvit mycket om ingen människa märkt att han har någon connoissance med henne. Kom med, lät oss gå ned till Behrens och röka en cigarr och dricka ett glas, så skall jag tala om hennes historia. Jag känner den i grund. Grosshandlaren är en af mina närmaste vänner. Han har berättat mig den.

Det är en vacker aften! Man kan aldrig känna sig nöjdare, än då man dricker sitt glas, och röker der nere på parterren, som den kallas. — Man befinner sig liksom i en fristad midt i hufvudstadens vilda hvimmel. Man är fri från det eviga körandet och flängandet, och om man icke är fri från å-

synen af hufvudstadens drägg af båda slagen, sprättar och tiggare, så äro de åtminstone, kanhända af en omedveten känsla af stället belighet, mindre oförskämda. Strömmen brusar så högtidligt och dånet på bron deråfvanföre är också på sitt sätt behagligt emedan man befinner sig i säkerhet för dess olägenheter.

Låt oss sitta ner här på bänken, med utsigten af operahuset midt emot oss. — — Ja så, förlåt, jag hade så när glömt min historia. Den vackra Amalia? Ja, hon har haft sina öden, ehuru de icke just äro så ovanliga i Stockholm.

Hon vexte upp i pension tills hon blef femton år, — jag tror jag nämnde det. Hon blef så vacker att hennes förmyndare icke hade hjerta att öfvergifva henne, utan beslöt att gifta sig med henne, då han skulle taga henne ur pensionen. Den stackars flickan höll mycket af sin förmyndare, men

han var grusligt ful; han var skallig, tjock och däst och rödfrasig i ansigtet. Det kunde aldrig falla henne in att han ville gifta sig med henne. Hon skulle känt den djupaste rysning om han helt hastigt utfört sitt beslut och friat till henne, men hon hade säkert icke vågat att säga nej, utan heldre hoppats att gråta ihjel sig på sin bröllopsdag. Hans tillämnade frieri blef afbrutet af en långsam sjukdom. Han hade brutit sin ena fot ur led, skadan hade blifvit försummad och han låg i daglig strid med sin läkare om den fattiga foten: saken var nemligen den, att Herr Summerén gerna ville behålla sin fot, men Doctor Mixturin önskade nödvändigt att amputera den.

Den goda Amalia gret väl öfver sin förmyndares olycka, men var ganska belåten att emedlertid få bli kvar i pensionen. Hon hade der funnit en vän och förtrogen i sin

söta sängkamrat, en Fröken Therese, som var lika gammal med henne.

Fröken Therese var af förnäm familj, hade penningar tillräckligt till konfekt och nöjen, hvilka sednare likväl den gamla Ma Bonne ganska mycket inskränkte. Hon skaffade derföre, genom Ma Bonnes piga, böcker från ett lånbibliotek. Som de båda unga flickorna icke förstodo hvad de borde välja för lektur, måste Jungfru Lisett välja för dem. De läste med obeskriflig förtjusning Rövvarromaner och Ridderhistorier, till dess de slutligen blefvo bekanta med Lafontaine. Visserligen var Ma Bonne okunnig om sina båda unga elevs läsning, som företogs om nätterna på sängen, och kunde ganska lätt verkställas obemärkt, emedan Ma Bonnes ljus aldrig var mer brändt, än tillbörligt, ty Jungfru Lisett skaffade nya ljus för Frökens penningar, hvilka den ömsinta jungfruns hjerta icke kunde motstå.

I allmänhet är visst Lafontaine ingen passande författare för fjorton, femton-års flickor, men vid den åldern har ofta den unga själen en egen kraft, och att jag så må säga elasticitet, som är förundransvärd. Intrycken på den lifliga fantasien följa så tätt på hvarann, att de icke hinna fastna. Emellertid är det farligt att våga försöket med en ung person, hvars böjelser just då börja blifva allvarsammare, och på förhand kan ingen människa beräkna det inflytande, som icke blott en viss läsning, utan också alla lifvets särskilda förhållanden utöfva på människan.

Men ursäkta mig, jag glömmer för mina reflexioner historien, som jag skulle fortsätta. Ja, den något förtidiga läsningen verkade helt olika på de båda unga flickorna. Båda greto de väl vid de rörande scenerna och funderade derefter tillsammans uppå hvad kärleken egentligen kunde vara.

Therese var en vacker, fyllig och vek-hjertad flicka, full af eld och liflighet. Ur hennes blå smäktande ögon, som sällan vågade lyfta sig från marken, strålade alltid en blyg känsla, medan hennes fina hy rodnade vid hvarje blick, som hon mötte.

Amalia var mera smärt, brunögd och tillbakadragen. Hennes eld låg gömd i djupet af hennes hjerta och hennes unga själ insvepte sina känslor bättre i skenet af likgiltighet. Hon hade mera karakter, var beslutsammare, ordentligare, flitigare.

Therese hade godt hufvud, var qvick eller åtminstone rolig när hon ville, men lät obeskrifligt gerna passa upp sig. Ett lif tillbragt i hörnet af en divan, framsför ett fortepiano och emellan stora sköna speglar, var det lefnadsmål, för hvilket hon tycktes skapad.

Amalia hade anlag att bli en ädel och god hustru i hvilket stånd som helst ödet kunde kasta henne.

Jag har just så utförligt beskrifvit de båda flickornas kontrasterande lynnen, emedan jag sjelf, redan första gången jag såg dem tillsammans, blef uppmärksam på den märkliga motsatsen. Men vidare!

En vacker dag erhöll Therese ett besök af sin bror och hans kusin, två unga Fändrikar vid gardet.

Föreställ er Ma Bonnes förskräckelse då de tvenne fina herrarne med sina eleganta mustacher och lysande uniformer inträdde i hennes kloster, denna för så profana foglar eljest otillgängliga helgedom. Hon hade genast visat dem tillbaka, och bedt dem besöka den unga Fröken på en Carlbergsbal och der dansa med henne, (dessa baler försummade Ma Bonne sällan) men det var för sent.

Fändrik Adolph, brodern, helsade flygtigt på Ma Bonne, och gick genast att kyssa sin syster. Fändrik August, kusinen, stannade något längre hos Ma Bonne för att tala med henne, under det hans ögon öfver hennes hufvud — hon var liten till vexten, stae-kars gumma — mönstrade hela samlingen af rara blommor eller snarare knoppar. Den eleganta herrns kännareöga halkade med välbehag öfver en ren panna hos den ena, ett par eldiga ögon hos den andra, en o-beskriflig söt mun hos den tredje, och en blyg ljuf rodnad på den fjerdes hulda kinder. Hans blickar stannade slutligen på Amalia, och, som hon dels var den vackraste, och dels också den mest utbildade, tycktes han betrakta henne med särdeles uppmärksamhet och intresse.

Slutligen gick han också fram till Therese, Amalias granne. I stället för att tala med sin kusin, började han likväl att be-

trakta Amalias arbete och säga henne små artigheter, dem hon, ehuru med blyghet, dock med större grannlagenhet förstod att undvika, än han kunnat vänta sig. Han frågade cousinsen hvem hennes älskvärda granne var, och båda herrarne aflägsnade sig, sedan Fändrik Adolph skänkt sin syster några nipper och toiletsaker.

Åtta dagar derefter var Ma Bonnes födelsedag. Fröken Therese ville rådgöra med sin bror om någon tillställning för den goda gamla Ma Bonne. Rådplägningen kunde icke ske offentligen i skolrummet, och till något annat i Ma Bonnes hus, hade visst Fändriken aldrig fått tillträde, om han också femton gånger varit Thereses bror. Lisett måste därför bli underhandlerska, och kunde bli det så mycket lättare, som Fändriken icke glömde att säga för sin syster hvar han bodde.

Dagen efter de båda herrarnes visit i pensionen, affärdades Lisett i hemlighet med bref till Adolph, men Adolph svarade att han sjelf nödvändigt måste tala vid sin syster, innan det kunde något bestämdt afgöras om hela saken. Han skref att han skulle komma dit om aftonen: Lisett lofvade laga så, att han skulle slippa in, utan att Ma Bonne märkte något.

Det kunde naturligtvis icke vara farligt att denna gången bryta mot Ma Bonnes befallningar, tänkte Lisett, då det endast var en bror som skulle hälsa på sin syster, och alltsammans dessutom gick ut på att bereda Ma Bonne ett nöje.

Det var ganska sent, klockan led till 11 — Ma Bonne hade redan sjelf varit inne hos flickorna och kört dem till sängs, samt låtit dem läsa aftonbönen för sig, då en hvissling hördes utanför fönstret — det var öfverenskomna tecknet — Lisett skyrdade ut.

De båda ängsliga flickorna, som blifvit plågade af Ma Bonnes närvaro alldeles oändligt, visste sig ingen råd. Lisett inkom, hjälpte dem hastigt att å nyo kläda sig, och införde derefter officern, som emellertid fått öfva sig att vänta i portgången.

Therese rodnade af glädje, skyndade emot honom, men steg bestört tillbaka, då hon fann att det icke var hennes bror, utan kusin August. Den stackars Amalia, som ändå tyckte sig hafva någon ursäkt för sitt deltagande i intrigen, derföre att det var Thereses bror, blef, då hon nu fann annat, nästan förstenad af ångest och fasa, men hon sansade sig snart och började fundera hvad hon borde göra.

Fänriken framträdde emellertid helt förnöjd och ogenerad till den blyga Therese, fattade hennes hand med en slags sjelfsvåldig artighet, och sade att Adolph blifvit kommenderad på vakt, så att de unga da-

merna derföre måste lemna honom förtroende af sina planer, så skulle han på sin väns vägnar bestyra om allt hvad de önskade.

Therese, sedan hon hämtat sig och fäst ett blygt ögonkast på den unga herrns vackra ansigte, trodde det vara bäst att foga sig i sitt öde, och börja öfverläggningarna med den oväntade kusinen. Lisett framsatte hastigt tre stolar och begaf sig på vakt vid Ma Bonnes dörr.

Fändriken intog genast den ena stolen, och den rodnande Therese den andra. Men först måste Fändriken med lika mycken artighet och försigtighet helsa på Amalia och inleda henne i samtalet, innan hon ville intaga den tredje stolen i rådplägningen.

Fändriken föreslog till en början att man skulle skicka några af regementsmusiken för att väcka Ma Bonne med någon vacker Ouverture. Therese blef alldeles förtjust af

detta förslag. Amalia tyckte likväl att musiken hellre borde endast göras af flickorna sjelfva, om de blott kunde få verser skrifna af någon skicklig poet och vacker musik satt dertill. Om musiken kunde man tala med Spelmästaren Sekter Sitterqvist. Fändriken ansåg båda sakerna kunna gå för sig. Han kände Herr Ingelman, sade han, som var utmärkt lycklig i alla slag af tillfällighetspoesi, och han lofvade att be honom om ett par verser. Musiken skulle han också skaffa af någon kompositör. Men det föreföll honom, som om flickorna ändå borde göra något mer. De borde kläda ut sig på något roligt sätt. Detta mötte flere svårigheter, särdeles från Amalias sida; men sjelfva nöjet af utklädningen var allt för lockande.

Fändriken försäkrade att det skulle vara lätt att skaffa kostymer och masquer och lofvade till och med att sjelf bestyra om

sådana för sin Kusin och mamsell Amalia. Men de kunde icke emottaga hans artiga anbud, utan att alla de öfriga flickorna, som utgjorde ett antal af elfva, gingo med in på saken. Therese försäkrade, att de gärna skulle göra det, men att det värsta vore att få masquer åt allesammans. Den artige Fändriken lofvade att äfven skaffa detta.

Det blef således beramad, att Ma Bonnes födelsedag skulle firas med musik om morgonen och en brillant masquerad om aftonen.

Nu kom Fändriken fram med en ny artighet. Han föreslog de båda unga flickorna att sjelfva välja sig kostymer.

Huru det skulle gå till, visste de icke. Lisett togs derföre till råds. Fändriken gaf henne oförmärkt en vink, och hon föreslog att man skulle ställa så till, att Mamsell Amalia fick ett bud efter sig från sin förmyndare, men att hon, i stället för att gå

till honom, skulle komma till den bod, der kostymerna uthyrdes.

Amalia ville icke gå in derpå; men Therese, som genast insåg att hon sjelf icke kunde komma ut under någon förevändning, omfamnade sin vän och bad henne så innerligt, att hon slutligen icke längre kunde neka, ehuru hon var ganska ledsen öfver detta löfte.

Fändriken begynte derefter att tala om åtskilliga andra, obeskrifligt intressanta saker, såsom spektakel o. s. v. Han hemtade till och med ur sin kapprocksficka ett par påsar konfekt åt de unga damerna.

Therese kände sig obeskrifligt glad och lycklig öfver sin Kusins älskvärdhet, och slutligen måste den i början så motsträfviga och blyga Amalia finna, att den unga Fändriken var lika söt och behaglig, som hau var vacker. Han var så beskedlig och

förtrolig att språka med, att det just var förbålt.

Ingen af flickorna kunde tro att klockan redan var öfver tolf, då han tog afsked, kysste sin förtjusta Kusin, och med blygsam artighet endast tryckte Amalias hand.

Lisett följde honom derefter ut, och de båda unga flickorna gingo till sängs, ehuru de många ideer, som rullade omkring i deras unga hufvuden, icke tilläto någondera att, under hela natten, få en blund i sina ögon.

Följande förmiddag, då samtliga flickorna som bäst voro sysselsatta i sitt arbetsrum, inträdde en elegant jungfru, helsade från Handelsman Summerén och anhöll att mamsell Amalia skulle få lof att komma hem i dag — om hon hade varit slitig och beskedlig, tillade den listiga.

Ma Bonne, som icke var van att Amalia ofta fick bud att komma till honom, som

var ungarl, blef helt förundrad. Men jungfrun sade att han befann sig på bättringsvägen och ville tala med mamsell Amalia om angelägna saker.

Den stackars Amalia rodnade och skälfde så, att hon knappt visste till sig. Therese uppmuntrade henne med oförmärkta vinkar; men hon var nära att bekänna alltsammans för Ma Bonne, då denna, med övanlig stränghet befallte henne att genast lägga bort sitt arbete och skynda att kläda sig.

Lisett kom i detsamma in och fick befallning att hjälpa henne. Den sluga kammarjungfrun, som såg att Amalia var ängslig och orolig, skyndade att föra henne i sin kammare, medan Therese särdeles beställsamt hjälpte till att lägga tillsammans sin väns saker.

Lisett förstod att uppmuntra den darrande flickan, och snart var hennes toilett färdig. Det välbehag, som hon erfor, då hon

kastade sin blick i spegeln och såg sin vackra figur, styrkte icke litet hennes mod, såsom det väl är vanligt med unga, oförsigtiga flickor. Nyfikenheten på det förestående nöjet att se de vackra kostymerna gjorde också sitt till.

Med någorlunda återhämtadt courage, gick hon att taga afsked af Ma Bonne och de öfriga flickorna. Ma Bonne mönstrade noga hennes dräkt, Therese tryckte slugt hennes hand, och de öfriga flickorna, för hvilka det ansågs bäst att dölja hemligheten, afundades henne den lyckan att gå ut ifrån det klosterliga fängelset. Den främmande jungfrun neg artigt och följde derefter den unga mamsellen åstad.

Det föll en tung börda öfver den unga flickans bröst, så snart hon befann sig ute på gatan med sin okända följeslagerska. Denna skyndade dock att uppmuntra henne med den försäkran, att de icke behöfde gå långt

hvilket i sjelfva verket var en tröst för den matta och väcklande Amalia.

Snart kommo de till ett ställe, der en vagn väntade. Jungfrun bad Amalia stiga uti densamma, och försäkrade att Fändrik August skulle möta henne, hvarefter hon gick.

Kusken körde och den unga flickan befann sig ensam i den rullande vagnen. I början blef hon ånyo förskräckt, men snart började hon tycka att det var roligt att så förnämt titta ut genom vagnsfenstren på det hvimlande folket på gatorna. Sjelfva rörelsen var behaglig, och hon tyckte sig i en hast hafva blifvit en lycklig och högt uppsatt dam.

Vagnen stannade åter efter en temlig stund, och den vackra Fändriken framträdde till den. Han bar nu icke sin granna uniform, men han var obeskrifligt elegant. Efter

en artig hälsning steg han upp till Amalia i vagnen, och denna fortsatte sin väg.

I början var den stackars flickan så ängslig, att tårarne darrade i hennes ögonhår, men han lugnade hennes fruktan med den största artighet. Han var så söt och beskedlig, att hon snart gaf sig till freds.

Då vagnen åter stannade, förde han henne upp i ett rum, der ett stort förråd af klädningar och masquer var uppstappladt på bord och väggar. En artig fru, som förestod magazinet, hjälpte den förvånade och glada flickan att välja tvenne de vackraste turkkostymer för sig och Therese.

Sedan flickan genomsett och beskådat de många grannlåtarna med en nyfikenhet och ett nöje, som till slut började förefalla Fändriken något tråkiga, lofvade han vidare bestyra om, att hon och kusin Therese sen

Penritningar.

I afton skulle få hem drägterna. Derefter förde han flickan tillbaka till vagnen.

Hon kände åter en viss oro och ängslan, men Fändriken förstod snart att förjaga dessa hennes oroliga känslor, och frågade om hon inte fannt det roligt att åka. Smänningom skingrade han allt mera hennes betänkligheter, och till slut hade hans vänliga och förtroliga uppförande helt och hållet besegrat alla hennes farhågor. Han höll hennes hand i sin, han vågade slutligen sätta linda sin arm om hennes lif, och hon darrade, men fann dock behag i hans förtrolighet och ömma blickar.

Fändriken lät köra till Hagalund, der han spisade den treffligaste middag tillsammans med den oerfarna flickan, för hvilken det var lika roligt som ovanligt att äta bara läckerbitar, marenger och idel goda saker.

Sedan det unga herrskapet druckit kaffé, hvilket också gjorde sin verkan på flickan, som hos Ma Bonne icke fick njuta denna fruntimmernas trolldryck, steg man åter i vagnen. Nu var man redan bekant med hvarandra, liksom man varit gamla vänner. Den vackra Fändriken bad så ömt om en kyss, att man icke kunde neka en så söt van en så obetydlig sak. Men kyssen smådade så väl, att han fann sig föranlåtten att be om flere, hvilka det också hade varit oartigt att neka honom.

Slutligen kom han fram med ett listigt företag, som bevisade att Lisett måste mycket väl underrättat honom om Amalias förhållanden. Han rådde den unga flickan att verkligen göra ett besök hos sin förmyndare.

Denna tanke lättade mycket den oroliga flickans samvete. Hon tyckte att hon på

det sättet endast bedragit Ma Bonne till hälften.

Fändriken sade att den beskedliga jungfru Sophie, som följt henne till vagnen, skulle följa henne till Förmyndaren, och derifrån tillbaka, så skulle Herr Summerén tro att hon vore Ma Bonnes piga.

Amalia var glad deråt och tog med den hjertligaste tacksamhet afsked af den älskvärde unga herrn. Innan han öppnade vagnsdörren och de båda stego ur, kysste han ännu den unga flickans blomstrande läppar, och hon kände en besynnerlig tonhet, en underlig saknad, då de förtjusande timmarna, som flugit som sekunder, vore förbi. Hon fäste till och med en tårad blick på honom, då han, sedan han gett Jungfru Sophie sina instruktioner, tryckte Amalias hand ännu en gång, åter sprang upp i vagnen och försvann från hennes åsyn.

Jungfru Sophi var en värdig syster till Lisett. Så snart hon blef ensam med Amalia, begynte hon språka med henne och sökte att vinna hennes förtroende.

Den ängsliga flickan var i sjelfva verket glad att åter träffa ett fruntimmer. Hon fagnade sig öfver sin nya ledsagerska, och visade henne hvar hennes förmyndare bodde.

Jungfrun följde henne in i det rum der han låg i en beständig skymning, emedan gardinerna voro nedsläppta.

Med klappande hjerta nalkades Amalia sin förmyndares säng. En gammal vakmadam sköt glasögonen från näsan, och betraktade den unga flickan med en sällsam uppsyn.

Men då Herr Summerén fick höra hennes röst, blef han särdeles upplifvad. Han lyftade sitt fnasiga ansigte från kudden och såg på henne med ömma, ehuru matta blic-

kar. "Nå det må jag säga," sade han:

"Mamsell Amalia sjelf?"

"Jag här lingen ro, sedan Herr Summerrén blef sjuk," sade den sluga flickan enligt sina instruktioner. "Jag bad derföre

Ma Bonne att få gå hit och helsa på, och se efter hur herr förmyndaren befinner sig."

"Nå det var bra beskedligt! Sitt ned här nu, så få vi språkas vid litet. Madam sätt fram en stol vid sängen!"

Den unga flickan satte sig, rodnande och orolig, som om hon skolat undergå en examen. Men den sjuke talte så vänligt och smekande, och emellanåt så ängsligt, liksom något förfärligt legat honom på hjertat.

Amalia, som var rädd för den fula gubben, satt som på nålar. Hon måste flytta sig ännu närmare honom, emedan hans röst blef allt mattare. Slutligen tog han hennes hand, och höll den, medan han frågade efter huru hon fann sig hos Ma Bonne,

om hon ville bli kvar der längre, och om hon behöfde penningar.

Amalia sade att hon trufdes mycket väl, och omtalade slutligen med barnslig pratsamhet och under hans tysthetslöfte, att det var frågan om att fira Ma Bonnes födelsedag med musik och en liten masquerad som Fröken Therese hade uttänkt. Sin egen andel i anläggningen förtog hon visligen.

Förmyndaren smålog, drog fram en sedelbok under sin hufvudkudde, och sade att det väl skulle komma att kosta något, hvilket han ville betala.

Han bläddrade i sedlarne och bad henne taga fram sin ridicul. Han stoppade derpå penningar uti densamma och sade att det också var till ett par nya klädningar och en ny kappa och hatt och hvad annat, som kunde behöfvas.

Amalia blef på det högsta glad och rörd; hon ville kyssa hans hand; men han kysste henne i stället på pannan. (Hon skulle säkert dånat af förskräckelse, om han velat ohelga den vackra Fändrikens kyssar, som ännu brundo på hennes mun.)

Derefter bad han henne snart åter hälsa på sig. "Det är så roligt att se mamsell Amalia här," sade han. "Jag hade så när glömt Ma Bonne! Gif henne den här sedeln ifrån mig," han tog fram en sedel: "det är hennes qvartal på förhand och ändå femtio Riksdaler öfver, som hon må behålla. Men blanda den icke med sina egna penningar, mamsell Amalia. Lägg den särskilt!" —

Flickan kysste nu hans hand, innan han kunde hindra det, och tog afsked.

Vakmadammen satte åter glasögonen på näsan, sedan hon ordnat den sjukes kuddar, och Amalia gick med sin jungfru, som följde henne ända hem.

Då den unga flickan trädde inom Ma Bonnes dörr, möttes hon af Therese, som såg rätt nyfiken, men föga belåten ut. Amalia vågade endast växla en betydelsefull blick med henne innan hon framträdde till Ma Bonne, och afväpnade dennas stränga uppsyn med sin förmyndares budskap.

Ma Bonne blef alldeles förtjust, lät jungfrun helsa tusensfalt till Herr Handelsman och befriade Amalia från skyldigheten att innan aftonen hinna upp det, som blifvit försummadt under dagen. Då Ma Bonne derefter fick veta att Amalia för egen del fått penningar till kläder, täcktes hon nedlåt sig att hjälpa henne att räkna pennin-garna, som utgjorde Etthundrafemtio Riksdaler, och lofvade dessutom gifva sina goda råd och anvisningar vid uppköpet och förfärdigandet.

Men förlåt mig, jag berättar allt för vidlyftigt, märker jag. Det lider till slut med

våra cigarrer. Låt oss gå och dricka ett glas! Jag skall genast sluta min saga. Men se der, sannerligen är hon icke der igen med sin lilla flicka. Hon sätter sig på bänken der bredvid! Betrakta dessa rena, öppna drag! Hvem läser icke i dem uttrycket af den huldaste oskuld? Jaså, ja! jag skulle berätta slutet!

Fröken Therese hörde med synnerlig rörelse sin väns berättelse om aftenen. Glädjen öfver den lyckade intrigen var icke rätt fullkomlig. Amalia, som var alldeles hänförd af sitt äfventyr, kunde icke upphöra att beskrifva huru roligt det förefallit henne. Kyssarna förteg hon likväl, men Therese's misstrognas blick tycktes ändå ana något, ehuru Amalia icke gaf akt derpå.

Dagen derpå förflöt under orolig väntan på masqueradsakerna. Planen om sjelfva högtidens firande hade i tysthet blifvit meddelad samtliga flickorna, och gillad, då The-

rese försäkrade att hennes bror skulle skaffa masquer åt allesammans.

Något hvar af de unga flickorna utfunderade en kostym åt sig, och Lisett måste skaffa ljus till de syarbeten, som nu hela veckan om qvällarna och nätterna voro i gång. Therese och Amalia hade i tysthet erhållit, likaledes genom Lisett, sina vackra och dyrbara kostymer.

Verser och musik voro tillika med alla de öfriga anstalterne i ordning, då Ma Bonne qvällen före högtiden med särdeles vänlig sidoblick på Amalia, behagade förklara, att hon bjöd samtliga sina unga elever på en liten lustfart utåt Mälarsidan på sin födelsedag. Man skulle derföre i dag gå tidigt till sängs för att följande morgon kunna stiga upp klockan — fem och vara i ordning till resan klockan 6, då Ma Bonne beställt en roddarbåt vid Ragvaldsbro.

Musiken var beställd till klockan 7. Detta var således ett åkslag för flickorna. Ingen vågade dock att mucka, utan man tog ödmjukt god natt.

Derefter blef i hast afgjort i en liten rådpläging, att man skulle uppskjuta hela masqueraden och foga sig i sitt öde. Mer än ett öga blef vått vid tanken på det i hast omkullkastade hoppet om ett så dyrbart nöje!

Therese tycktes emellertid vara den som bäst fann sig i missödet. I allmänhet hade hon, allt sedan Amalias äfventyr, förlorat sitt intresse för hela tillställningen.

Huru flickorna tillbragte sin dag i det gröna och huru de narrade musikanterna spelade för alla andra i gården, utom pensionen och dess medlemmar, kan man lätt föreställa sig.

Ma Bonne fick vid hemkomsten veta att Therese's bror skickat dit musiken, och

tyckte mycket illa vara öfver sitt förhastande att resa bort ifrån den. Therese måste på Fransyska nppsätta ett vackert tacksägelsebref till sin bror, hvilket Ma Bonne flitigt corrigerade.

Ett par dagar efter födelsedagen inträdde helt oyäntadt en eftermiddag de båda officerarne ånyo i pensionssalen. Ma Bonne såg långt mildare ut, än då de första gången besökte henne, och hon gick till och med helt fryntlig och prydentlig de båda unga herrarne, förnämligast Fändrik Adolph till mötes, och tackade honom i ett temligen långt tal på halkig Fransyska, hvarunder hon vid hvarje punkt gjorde en djup nigning. August, som också fick emottaga, åtminstone en del af complimenterna och nigningarna, fördrog dem med långt mera tålmod och artighet än Adolph, som såg generad ut.

Slutligen helsade herrarne på Fröken och samtliga de unga.

Amalia, röd som en blossande eld, förmodade icke upplyfta ögonen från golvet, utan neg flere gånger för den artige värden i förra veckan. August lät sig intet märka, utan var till och med vaksam öfver sina blickar. Ma Bonne, hvars lynne i dag var särdeles lysande, befallte Amalia tillaga thé för herrarne och bjöd dem derefter tillika med Fröken in i sitt förmak.

Medan de öfriga flickorna, så snart de blifvit lemnade för sig sjelfva, öfverlemnade sig åt sin meddelningslust och gjorde reflexioner öfver händelsen, bestyrde Amalia om théet och fick befallning att servera det. Då fick August, medan Adolph på en vink uppehöll Ma Bonne med sitt tal, tillfälle att hviska några ord till den blyga och rödnande Amalia. Hvarken hon eller han märkte huru Fröken Therese skiftade färg.

Efter en snart förfluten stund togo her-
rarne afsked.

Någon liten tid derefter kom jungfru So-
phi helt oförmodadt till pensionen. Både
Amalia och Therese skiftade färg, men Ma
Bonne gick fryntligt emot den sluga jung-
frun, frågade med stor artighet huru Herr
Summerén befann sig och befallte Amalia
genast göra sin toilette för att besöka sin
goda förmyndare. Ängslig och tvekande re-
ste sig den unga flickan. Hennes ögon få-
stade sig bedjande på Therese, men denna
npplyftade icke ansigtet från sitt arbete, för
att dölja den heta tår, som brände under
hennes ögonlock. Ma Bonne ropade Lisett
och befallte henne skyndsamt hjälpa Ama-
lia i ordning. Så snart denna inträdde, bortför-
de hon genast den oroliga flickan och förstod
snart uppmuntra henne. Amalia tog dar-
rande afsked af Ma Bonne och kamraterna,
och gick med tungt hjerta.

Ni ser på henne? Ni skulle icke väntat det af ett så rent ansigte som hennes? Ni undrar att en ung flicka kan vara så lättsinnig. Stackars flickor! Men hvarföre skall man bedömma dem hårdare än männerna? Nå, som sagdt är, Amalia följde jungfru Sophi, Fändriken kom med en vagn — och den snart af hans smekningar och smicker berusade, af det så nya och präktiga nöjet hänförda flickans blyga farhågor och betänkligheter vara snart förskingrade. Hon tillbragte några förtjusande timmar med den älskvärde officern, och besökte derefter sin förmyndare.

Den sjuke herrn emottog henne med den största välvilja, språkade hjertans vänligt med henne och försäkrade att han höll obeskrifligt af henne. Han bad henne snart å nyo besöka sig. Fändriken hade icke underlåtit att göra samma bön.

Huru snart är icke ett flickhjärta utbildadt — och till och med ett flickförstånd? Therese blef allt mera melankolisk, Amalia allt mera slug och inbunden. Deras vänskap hade kallnat, men ingendera ville tillstå det. Derföre rådde emellan dem ett besynnerligt, spändt förhållande. Amalia hade varit att beklaga, om hennes vän icke emot Ma Bonne och kamraterna iakttagit den strängaste graulagenhet och tystlåtenhet.

Men till saken. Det led emot hösten och Amalia fortsatte nästan hvar vecka sina besök hos förmyndaren, hvilkens sjukdom snart blef obotlig. Han blef, då läkaren slutligen förberedde honom på döden, helt bekymrad och ängslig. Hans samvete råkade i klämman, och han tänkte uppå huru han skulle åt Amalia kunna rädda det arf han förut behändigt stoppat i sina fickor.

Den sluga flickan, som nu bättre förstod sig på världen, och af Fändriken blifvit väl instru-

erad, infann sig snart hos Herr Summerén, och efter ett par timmars öfverläggning på tu man hand, återvände Amalia med blossande kinder och helt upprörd till pensionen. Hon förklarade att hon skulle flytta hem till Herr Summeréns hus. Ma Bonne protesterar, men Amalia vill och förmyndaren befaller. Amalia tog hastigt afsked af Therese, och båda tycktes vara belättna med skillsmessan, ehuru Therese gret bittert en lång stund och äfven sedan tycktes sörja.

Herr Summerén hade beslutit att på sotsången låta viga sig med Amalia. Den listiga flickan hade blifvit nog klok att begagna sig af tillfället att bli oberoende. På en söndag afkunnades alla tre lysningarna i Jacobs kyrka, innan aftenen var Amalia förvandlad till Fru Summerén, och inom en vecka var hon enka.

Den femtonåriga, sköna, förmögna enkan väckte allmänt deltagande. Hennes afledne

man hade uppsatt ett testamente, som på det förträffligaste ordnade hennes ekonomiska angelägenheter. Hon flyttade genast till en HofrättsRådinna i Clara församling, och infördes af henne i flera lysande kretsar, der hon, som jag hade den äran att nämna, såg hälften af hufvudstadens eleganta ungherrar för sina fötter.

Denna glada tid räckte dock helt kort. Något öfver ett halft år hade förflutit efter hennes mans död, då hon födde den lilla flickan. Hon hade, medan hon var i HofrättsRådinnans hus, besökt flere baler och societeter; men de öfriga damernas harmfulla förtal och afundsjuka tvungo henne att helt och hållet draga sig tillbaka. Ett flygtigt rykte sade att hon skulle blifva gift med Fändrik August, men hans familj var emot partiet, derföre att hon icke egde större förmögenhet än en tunna guld i Banco. Hon lefver emellertid godt af den, umgås

med få och generar icke någon annan af de förnämre kretsarne, än Grosshandlaren, som har hennes penningar om hand.

Fändrik August? Han har avancerat till Kapten. Han väntas just i dessa dagar hit till hufvudstaden ifrån sin egendom. Nå min Gud! ser jag rätt! Ja, sannerligen! Ser ni den prydliga Herrn med de ståtliga mustachierna der borta? Han, som leder den eleganta damen? Det är han! Det är verkligen han! Och damen — för tusan, det är Fröken Therese! Jag måste tillstå, ryktet sade santt. Jag hörde för ett par veckor sedan att de skulle gifta sig med hvarandra, men jag trodde det icke då. Jag måste tillstå att det gör mig ondt om Amalia. De måtte väl icke komma så nära Amalia, att hon får se dem! Jag måste hindra det! Nej det är för sent! Hvad skall det blifva af? Amalia har redan blifvit dem varse. Hon springer upp, hon går emot dem. Kapten

rodnar — hans unga fru också! Hvad? De vända bort ansigtet? — Fy, nu måste jag tillstå att jag fullkomligt föraktar Kapten August. De gå förnämt förbi. Aldrig skall jag glömma den föraktliga min, hvarmed den unga frun ville krossa Amalia. Det var ovärdigt!

Förlåt jag måste skynda dit! Amalia vacklar! Min Gud, bara hon icke dånar. Nej hon sätter sig igen. Se hon trycker sin lilla flicka till sitt bröst! är det icke en rörande grupp! Den moderliga ömheten skall blifva hennes tröst öfver den flygtige älskarens trolöshet! Hon gråter, hon gömmer sitt vackra ansigte i näsduken!

Kom låt oss gå! Våra spejande blickar böra icke ohelga hennes smärta.

Kostar häftat 28 sk. Banko
så väl i Stockholm som Landsor-
terna.
